

Anthony Ryan

Het Pad der
Stormen

De Zeven Zwaarden
Zesde Boek

Vertaald door Barend de Voogd

LUITINGH-SIJTHOFF

© 2024 Anthony Ryan

All rights reserved

© 2025 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel *The Road of Storms*

Vertaling Barend de Voogd

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 5359 2

ISBN 978 90 210 5362 2 (e-book)

NUR 334

www.anthonyryan.net

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor de meesters van de gevechtsscène: R. Scott Bakker,
George R.R. Martin, Bernard Cornwell en Akira Kurosawa.

Voor wie naar een glorieus leven verlangt:
zoek het niet in oorlog. Van alle leugens
zijn de verlokkingen van de strijd de duisterste.

Geboden van de Eerste Wederopstanding

Een

Op het spoor van Ekiri

In zijn onnatuurlijk lange leven had Guyime de meest uiteenlopende verhalen gehoord over gevleugelde en vuurspuwende draken. Storm was echter nog steeds het enige levende exemplaar dat hij daadwerkelijk had gezien. Het wezen was natuurlijk geen écht voorbeeld van de mythologische soort, maar eerder een houten scheepsboegbeeld dat met demonische tovenaarskunsten tot leven was gewekt. Guyime moest daarom wel concluderen dat de draken uit de legendes nooit werkelijk hadden bestaan, anders was hij er al een tegengekomen.

De smaragdgroene schubben van Storm glommen in alle kleuren van de regenboog toen hij, op bevel van zijn schepper, in de late middagzon zijn lange lijf over het dek van *Het Dolende Serpent* uitstreckte. Zoals altijd kringelden er dubbele rooksluizen uit zijn neusgaten. Ze waren donkerder dan gebruikelijk en Guyime had al eerder opgemerkt dat de tint van de rook overeenkwam met de stemming van het dier. Bovendien ontbrak zijn karakteristieke bewonderende blik; Storm kneep zijn goudkleurige ogen wantrouwig samen toen hij naar Orsena keek.

‘Maak je geen zorgen, liefje,’ zei Orsena, terwijl ze haar hand

zachtjes over de snuit van Storm liet gaan. ‘Het doet geen pijn. Rustig maar, blijf stilliggen.’

De rook uit de neusgaten van de draak kreeg een bleke grijs-tint, maar zijn ogen bleven argwanend toegeknepen. Zodra hij zijn lange gestalte volledig op het scheepsdek had laten zakken, gebaarde Orsena naar Guyime en de anderen dat ze hun twee houten constructies aan weerszijde van Storm moesten neerzetten.

‘Weet je zeker dat dit gaat lukken?’ vroeg Guyime aan Orsena, terwijl ze het ding tot halverwege de ruggengraat van het wezen sleepten.

‘Zij is er zeker van,’ antwoordde Orsena. Ze wees naar het gevest van het Beweringszwaard. ‘En trouwens, jij was degene die zei dat we hem niet mee de haven in konden nemen. Ik wil hem niet achterlaten, dus dit is wat mij betreft het enige acceptabele alternatief.’

Guyime onderdrukte een grijns en hield verder zijn mond. Wanneer Orsena de strijdvaardige en compromisloze toon van de Ultria van het Huis Carvaro aansloeg, was het niet verstandig haar met vragen lastig te vallen.

‘Goed,’ vervolgde ze, terwijl ze het vervloekte demonenzwaard van haar riem haalde, ‘als jullie allemaal zo vriendelijk zouden willen zijn een stap naar achteren te doen?’

Guyime en Lorweth stapten weg van de getimmerde constructie, een collectie planken in allerlei vormen en maten. Tegenover hen zetten Anselm en Lexius hun vrachtje neer en deden hetzelfde.

‘Ze laat weten dat dit misschien een beetje feller wordt dan gebruikelijk,’ waarschuwde Orsena. Ze ging gehurkt naast Storm zitten en hield het Bezweringszwaard in de aanslag. ‘Jullie doen er dus verstandig aan je ogen af te schermen.’

Lexius volgde haar advies onmiddellijk op. Hij was altijd voorzichtig met dit soort dingen, vanwege het vergrotende effect van

zijn dikke brillenglazen. Anselm en Lorweth wendden hun hoofd ook af. Guyime koos er echter voor dat niet te doen. Hij wilde getuige zijn van Orsena's krachten. Hij had meer dan genoeg magie gezien, in de loop van vele eeuwen, maar verblind hadden die toverkunsten hem nog nooit. Zodra het blauwgetinte licht van het Bezweringszwaard hoog opvlamde, kreeg hij echter spijt van zijn gebrek aan voorzichtigheid.

Trots is altijd al je grootste gebrek geweest, mijn Heer, merkte Lakorath spottend op toen Guyime zijn ogen dichtkneep tegen de flits. De gloed van vrijgekomen toverkracht ging vergezeld van een diep resonerend gedreun dat het scheepsdek deed schudden en zijn oren pijnigde. Gelukkig nam het geluid snel af. Guyime kon Orsena een zachte kreet van tevredenheid horen slaken. Storm gromde verrast.

'Nog niet,' waarschuwde Orsena toen Guyime weer wilde kijken. 'Ik heb de andere nog niet gedaan.'

Opnieuw die gloed die zijn oogleden verschroeiide, opnieuw dat oorpijn verwekkende gedreun – toen was het gebeurd. Guyime knipperde zijn tranen weg en opende zijn ogen. Een harde windvlaag trof hem recht in het gezicht. Hij veegde het vocht weg en aanschouwde niets minder dan een wonder. Er was heel wat voor nodig om nog indruk te maken op iemand die al zoveel wonderen had meegemaakt – zowel schitterende als afschuwelijke – maar de aanblik van een steigerende draak die met zijn zojuist verworven vleugels sloeg, bracht een zeldzame lach op Guyimes gezicht.

'Dat noem ik nog eens succesvol experimenteren, edele Vrouwe,' zei Lorweth, terwijl hij met grote ogen de nieuwe draak aanschouwde. 'Ik geef toe dat ik een beetje sceptisch was, gezien die houten ondingen die we getimmerd hadden. Wie had nou kunnen denken dat ze in zoiets zouden veranderen?'

Guyime begreep wat hij bedoelde. De grof gezaagde en gehakte planken hadden ook in zijn ogen niet meer dan een vage gelijke-

nis gehad met drakenvleugels. Nu ze met het vlees van Storm versmolten waren, schitterden ze als glanzende schubben en fonkelende vliezen die een voortdurende bries over het voordek wuifden. Storm, op zijn beurt, leek zielsgelukkig met zijn nieuwe uiterlijk. Uit zijn bek kwam een triomfantelijke vuurstraal en hij begon steeds energieker met zijn vleugels te slaan.

Guyime zag een glimp van trotse tevredenheid op het gezicht van Orsena. Ze draaide het Beweringszwaard. ‘Ze zegt dat het ruwe materiaal er weinig toe doet. Het is de wil van de kunstenaar die telt.’

Ondanks haar voldane gelaatsuitdrukking bespeurde Guyime een gespannen rimpeling op haar voorhoofd en een samentrekken van haar kaken die hem niet eerder waren opgevallen.

‘Wat is er?’ vroeg hij.

Ze antwoordde met een geforceerde glimlach. ‘Het deed geen pijn, eerst. De Artiest waarschuwde al dat het dat ditmaal misschien wel zou doen, omdat de opgave zo ingewikkeld was. Zo werkt haar toverkracht blijkbaar: complexe creaties vereisen meer energie. Maar ik maakte me geen zorgen. Pijn is zoiets zeldzaams voor mij, weet je.’

‘Zelfs voor het kleinste vonkje magie zullen we altijd een prijs moeten betalen, edele Vrouwe,’ zei Lorweth. ‘En dat geldt zelfs voor jou, klaarblijkelijk. Een of twee glaasjes rum van de kapitein helpen je er wel weer bovenop. Neem dat maar aan van een druïde die heel wat meer toverspreuken heeft uitgesproken dan verstandig is...’

Hij werd onderbroken door Storms krachtigste windvlaag tot nu toe. De draak spuwde een nieuwe serie vlammen en slaakte een van zijn vogelachtige kreten. Ondertussen bleef hij met zijn vleugels slaan tot hij genoeg opwaartse kracht verkregen had om zijn geklauwde poten van het dek te verheffen.

‘Dat is voorlopig genoeg, liefje...’ begon Orsena. Ze deed een

---

stap naar voren, maar deinsde meteen achteruit toen Storm weer op het scheepsdek landde, zich krachtig afzette en vervolgens het luchtruim koos. Een paar slagen met zijn vleugels deden hem over de woeste golven van de Vierde Zee scheren, niet langer gehoorzamen aan Orsena's strenge bevelen onmiddellijk terug te keren. De richting van zijn vlucht veranderde wel; hij begon rond het schip te cirkelen, zowel tot vreugde als tot consternatie van de bemanning van kapitein Shavalla. Toen, met een laatste vogelkreet en een korte vuuruitbarsting, steeg hij verder en veranderde al snel in een vage stip aan de blauwe hemel. Binnen enkele ogenblikken waren ze hem volledig uit het oog verloren.

'Nou, dát is balen,' onderbrak Lorweth de stilte die daarop viel. 'Ach ja, misschien komt hij wel terug als hij honger heeft.' Hij draaide zich naar stuurboord en schreeuwde naar Shavalla: 'Een beetje rum, alsjeblijft, kapitein. Voor medicinaal gebruik, zoals je zult begrijpen.'

'En jij zegt dus dat dit ding niet te vertrouwen is,' Shavalla keek aandachtig naar de kaart van de Cartograaf die over de navigatietafel in haar kajuit lag uitgerold. In de afgelopen dagen waren de lijnen die op de kaart verschenen steeds duidelijker geworden. Ze toonden een in groot detail weergegeven kustlijn en bochtige rivieren die van de bergen naar een naastgelegen vlakte liepen. De stippellijn, die de route van Ekiri voorstelde, beschreef een verwarde omzwerving, cirkelde over bergtoppen en keerde toen terug. De meanderende route wekte de indruk van iemand die verdwaald was, maar Guyime betwijfelde zeer of dat echt het geval was.

'Die kaart is ons al eerder bijna fataal geworden,' vertelde hij

de kaperkapitein. ‘We maken jacht op iemand die dol is op het leggen van hinderlagen. Het is duidelijk dat de Schenner weet dat we zijn bewegingen kunnen volgen.’

‘De Schenner,’ herhaalde Lexius zachtjes. Guyime zag de veelzeggende blik; ergens achter die ogen zette Lexius zijn opmerkelijke geheugen aan het werk. ‘Een naam die voor een aantal historische persoonlijkheden wordt gebruikt, vooral in verband met religieuze oorlogen. Er zijn ook enkele oudere, fragmentarisch bewaard gebleven legendes die naar de Hel verwijzen. Vage toespelingen op een kwade demonenkoning, belust op de vernietiging van alles en iedereen.’

Niet de vernietiging, fluisterde Lakorath in Guyimes gedachten. Als hij deze wereld zou vernietigen, zou hij geen stervelingen meer overhouden om te kwellen. En dat is zijn uiteindelijke doel, vergis je niet. De sterfelijke wereld zal ten onder gaan als hij de Hellepoort opent. Een tijdperk van eindeloze wreedheden. Alle smarten en alle martelingen van de Hel zullen dan vrij spel hebben. Mensen worden dan alleen nog maar gehouden om te lijden. Alle levenden zullen naar de dood verlangen. Ouders verslinden hun kinderen tot vermaak van hun demonenheersers...

‘Ik begrijp het.’ Guyime gromde in reactie op de akelige woorden van de demon. Hij keek om zich heen in de kajuit; de grimme gezichten van Anselm, Orsena en Shavalla vertelden hem dat de inwoners van hún zwaarden al even gruwelijke waarschuwingen hadden afgegeven.

‘Voordat ik op het Spookeiland de woorden hoorde van Arkelions geestgedaante,’ zei hij, ‘hoopte ik dat het samenbrengen van de Zeven Zwaarden ons een kans zou geven om van hun vervloeking af te komen. Nu kennen we de waarheid: de zwaarden zijn geschapen om de grootste ramp te voorkomen die de sterfelijke wereld ooit bedreigde. Ik geloof ook niet dat het toeval is dat wij deze zwaarden moeten dragen. We zijn naar de zwaarden geleid,

en zij naar ons, door een machtige toverspreuk die al eeuwen geleden in het web van de wereld werd geweven. Dit is een last die we moeten dragen en waar we niet onderuit komen. Is er iemand onder jullie die daar nog anders over denkt?’

Tot zijn verrassing was het Lexius die de stilte doorbrak. ‘Ik kan er niets tegen inbrengen, mijn Heer,’ zei de geleerde. ‘Behalve dat ik je eraan moet herinneren dat ik een zwaard draag dat bewoond wordt door een menselijke ziel. Na alles wat we te weten zijn gekomen over de eeuwenoude plannen van Arkelion, kom ik tot de slotsom dat het niet ik maar mijn vrouw was die was voorbestemd de Krakentand te dragen. Wie had dat zwaard beter kunnen dragen dan een zo machtige tovenares? Omdat Calandra...’ Hij aarzelde en de adamsappel in zijn dunne nek verraadde dat hij iets weg moest slikken. ‘Omdat Calandra gestorven is, moet ik wel concluderen dat de opzet van Arkelion niet feilloos genoemd mag worden. De uitkomst staat dan ook niet op voorhand vast.’

‘Je bedoelt dat we uiteindelijk waarschijnlijk allemaal naar de bliksem gaan,’ zei Shavalla. ‘Ik was al tot vrijwel dezelfde conclusie gekomen, geleerde. Deze hier herinnert me er voortdurend aan.’ Ze gebaarde naar het Scharlaken Kompas aan haar riem. Het was Guyime al eerder opgevallen dat ze het vervloekte wapen alleen aanraakte als het echt niet anders kon. Na alles wat de kapitein hem had verteld over de vele jaren die ze had moeten lijden onder de demonenstem in haar hoofd, vermoedde hij dat de Navigator weleens de meest afschuwwekkende zou kunnen zijn van de vier demonen in dit merkwaardige gezelschap.

‘Toch heeft ze zich achter deze onderneming geschaard,’ zei hij. ‘Wat de vraag opwerpt of haar aanwijzingen wel te vertrouwen zijn.’

‘Vertrouw er maar op dat ze de Schenner meer haat dan ons stervelingen,’ antwoordde Shavalla. Haar lippen vormden een vreugdeloze glimlach en haar voorhoofd rimpelde gepijnigd. ‘De

haat van een demon is niet gemakkelijk te verdragen. En dat al eeuwenlang, ouwe maat.

Guyime besloot dat hij er beter niet op door kon gaan. Hij knikte naar de kaart. 'Is er iets wat zij ons hierover kan vertellen? Toont dit ons echt de route van de Schenner?'

'De route van Ekiri.' Zoeker had tot nu toe niet gesproken. Ze had zich in het kozijn van het kajuitraam genesteld en in stilte naar het kielzog van *Het Dolende Serpent* zitten staren. Ze hulde zich meestal in zwijgen sinds ze van het Spookeiland was gekomen met de Morgenster. Het ding lag nu in haar schoot, daar waar ze eerder Lissah had gewiegd. De lynx zelf leek niet in de buurt te willen komen van het vervloekte demonenwapen en had nu een duidelijke voorkeur voor het gezelschap van Orsena. Het feit dat Zoeker nauwelijks leek op te merken dat de stemming van de lynx veranderd was, baarde Guyime meer zorgen dan haar geslotenheid.

De beestenbezweerster wendde haar blik van het raam en keek hem met kalme, doordringende ogen aan. Hij had vele uitdagere recht in de ogen gezien; nu daagde zij hem uit.

Het komt door dat nieuwe speeltuig van haar, mijn Heer, zei Lakorath. Zoals je vast al had geraden. Dat ding is gemaakt om zijn drager zowel de kracht als de wil te geven om bevelen uit te delen - én het vermogen om een hele legereenheid kapot te slaan met één enkele zwiep van die bol met spijkerpunten. Ik ben onder de indruk van haar verzet. Het verlangen om haar kind terug te vinden, is sterker dan de verleiding van de magische spreuk die de Morgenster beheerst. Maar wees ervan verzekerd: vroeg of laat zal die haar verslaan. De demon deed alsof hij nadacht en deed toen de suggestie die Guyime al van hem verwachtte: Dood haar nu. Later wordt het alleen maar moeilijker.

'Je hebt gelijk,' zei Guyime tegen Zoeker. Hij dwong zichzelf te glimlachen. 'De route van Ekiri. En als we haar willen vinden,

moeten we weten waar we zoeken moeten, zonder voor misleiding te hoeven vrezen.’

‘Alcedon,’ verklaarde Shavalla meteen. Ze boog zich over de kaart van de Cartograaf. ‘Daarover zijn de kaart en de Navigator het in elk geval eens. Bovendien, ik herken de kustlijn.’

‘Alcedon,’ herhaalde Guyime. Hij bekeek de kaart wat beter. ‘Het rijk van de Zonnekoning.’

‘Ben je daar al eens geweest?’ vroeg Orsena.

Lorweth grinnikte: ‘Ik durf te wedden dat er maar weinig plekken zijn, edele Vrouwe, waar zijne Hoogheid niet is geweest,’ zei de druïde.

‘Meer dan een eeuw geleden,’ legde Guyime uit. ‘Een korte huurlingenmissie die slecht is afgelopen. Ik herinner me een rijk dat meestal vrede kende, op wat invallen aan de noordelijke grenzen na.’

‘En daar ligt de Steppe Zonder Zon.’ Lexius stapte naar de kaart en bewoog zijn vinger over de noordelijke bergen en de lege vlakte die daarachter lag. ‘Het woongebied van de paardenstammen van de Guhlain, de traditionele vijanden van de Alcedoniërs. Ze waren al voor de opkomst van het Valkerische Rijk met elkaar in oorlog, en ook lang na Valkeris’ ondergang. Als dit klopt, is Ekiri al enige tijd geleden de Steppe Zonder Zon in gegaan, maar is ze daarna in Alcedon teruggekeerd. Een vreemde, omtrekkende beweging.’

Shavalla verstijfde. Langs de randen van haar zwaardschede verscheen een rode gloed en haar vertrokken gezicht verraadde een pijnlijk ongemak. ‘Zij zegt dat het doel van de Schenner in de Steppe ligt. Zijn eerste poging om er te komen is echter mislukt. Waarom, dat kan ze niet goed zien, maar ze voelt zijn woede en de doelgerichtheid van zijn gedachten.’ Ze wees naar een leeg punt op de kaart, noordelijk van de bergen. ‘Dit hier is de locatie van zijn doel.’

‘De Hellepoort,’ mompelde Guyime. Het stuk perkament dat zij had aangewezen bleef echter niets aangeven. ‘Blijkbaar onttrekt het zich aan de magie van de kaart. Verborgen onder de aarde, misschien?’

‘Dat denk ik niet, mijn Heer,’ zei Lexius. ‘Ik geloof dat dit de locatie is van de oude stad Nahossa. Alcedon is drie eeuwen lang een vazalstaat van de Valkerin geweest, maar kende voor die tijd een eigen rijk dat zelfs een deel van de Steppe Zonder Zon besloeg. Een al lang geleden uitgestorven Alcedonische dynastie bouwde er een stad ter ere van hun goden. Dat wekte de woede van de paardenstammen van de Guhltain, die het als een schending zagen van hun territorium. Na jaren proberen, slaagden ze erin de stad te bestormen en te vernietigen, hoewel men zegt dat een groot deel van de indrukwekkende architectuur nog steeds bestaat.’ Hij strekte zijn vinger en trok een lijn vanaf de zuidelijke bergen. ‘Een Alcedonische keizer heeft eens geprobeerd Nahossa terug te veroveren. Hij leidde een groot leger over de enige weg die ooit door de Steppe is aangelegd, maar zijn leger verging onderweg. Verslagen, naar men zegt, door de wervelwinden die door een Guhltainse heks waren opgeroepen. Vandaar de naam die deze route sindsdien altijd heeft gedragen: het Pad der Stormen.’

‘En aan het einde daarvan ligt de Hellepoort.’ Guyime richtte zich op van de kaart en wendde zich tot Shavalla. ‘Welke haven brengt ons er het dichtste bij, kapitein?’

Shavalla tuitte haar lippen en wees naar een sikkelvormige baai aan de kust van Alcedon. ‘De hoofdstad, Creztina. Een stinkende luizenbende, herinner ik me, maar ik denk niet dat we er lang zullen blijven rondhangen.’

‘Nee, dat zullen we niet. Zo snel mogelijk naar Creztina dus, kapitein. Ik weet zeker dat Meester Lorweth ons de wind in de zeilen kan geven met een briesje of twee.’